

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **D. V.,** zastoupen Mgr. Ing. Vlastimilem Mlčochem, advokátem se sídlem Praha 6, Jugoslávských partyzánů 1603/23, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Praha 3, Olšanská 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 3. 2016, č. j. CPR-2942-6/ČJ-930310-C235, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 5. 2016, č. j. 2 A 25/2016 – 18,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku městského soudu, kterým tento soud zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 3. 2016, č. j. CPR-2942-6/ČJ-930310-C235 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 18. 12. 2015, č. j. KRPA-505056-15/ČJ-2015-000022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), ve věci správního vyhoštění jako nepřípustné.

Městský soud vyhodnotil stěžovatelovu žalobu jako nedůvodnou, neboť dovodil, že stěžovatel projevil svobodně svou vůli, když jednak na prvostupňovém rozhodnutí vlastnoručně napsal „*nebudu se odvolávat*“ a následně s ním bylo sepsáno prohlášení o vzdání se práva na odvolání. V tomto prohlášení stěžovatel, poté co byl řádně poučen o právních následcích vzdání se práva na odvolání, výslovně uvedl, že na základě své svobodné vůle se vzdává odvolání proti tomuto rozhodnutí, a to před správním orgánem, který toto rozhodnutí vydal, a toto prohlášení stěžovatel vlastnoručně podepsal. Na základě uvedeného pak městský soud dospěl k závěru, že odvolání podané stěžovatelem bylo skutečně nepřípustné.

Stěžovatel v kasační stížnosti setrvává na tom, že neprojevil svobodnou vůli. Jednání s úřady je vždy velký stres, v rámci řízení o správním vyhoštění se provádí celá řada úkonů a podepisuje se celá řada dokladů. Stěžovatel poukazuje na to, že zadržení cizinci jsou zranitelnou skupinou osob a vyžadují speciální přístup. Stěžovatel nechápal a nevěděl, co s ním bude, proto přistoupil na doporučené znění textu. Navrhuje proto rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela odkazuje na shromážděný spisový materiál.

Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou a stěžovatel je zastoupen advokátem. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek, vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Posuzoval také, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4, věta první za středníkem s. ř. s.). Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Ze spisu bylo zjištěno, že se stěžovatelem bylo dne 18. 12. 2015 zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie. Stěžovatel oznámení o zahájení správního řízení převzal téhož dne. Nepožádal o ustanovení tlumočníka, neboť uvedl, že česky rozumí slovem i písmem. Tuto skutečnost stvrdil svým podpisem na uvedeném oznámení dne 18. 12. 2015 ve 14:00 hod. a také v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení (třetí strana) podepsaném stěžovatelem téhož dne ve 14:30 hod. Stěžovateli bylo následně prvostupňovým rozhodnutím ze dne 18. 12. 2015 uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 1 rok. Počátek doby, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území států Evropské unie, byl v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy stěžovatel pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České

republiky do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Předmětné rozhodnutí převzal stěžovatel téhož dne. Na toto rozhodnutí vlastnoručně napsal, že se nebude odvolávat, což zároveň podepsal. Stejného dne učinil stěžovatel písemné prohlášení o vzdání se práva na odvolání, v němž bylo uvedeno, že se vzdává práva podat odvolání ve smyslu § 81 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád"), na základě své svobodné vůle a to před správním orgánem, který předmětné rozhodnutí vydal. Stěžovatel byl poučen o právních následcích vzdání se odvolání, tudíž i o skutečnosti, že rozhodnutí o správním vyhoštění se stane pravomocným a vykonatelným. Předmětné prohlášení je stěžovatelem podepsáno. Dne 13. 1. 2015 podal stěžovatel proti rozhodnutí o správním vyhoštění odvolání; odvolací orgán jej však posoudil jako nepřípustné s ohledem na ust. § 81 odst. 2 správního řádu.

Jedinou kasační námitkou stěžovatele je, že prohlášení neučinil svobodně, neboť jednání s úřady je pro cizince, který je navíc omezen na svobodě, stresující a že i jednoduché skutečnosti mohou být v různých krajinách posuzovány různě. Poněvadž stěžovatel nevěděl, jak s ním bude naloženo, jestli nebude odvezen do Zařízení pro zajištění cizinců, přistoupil na doporučené znění textu při převzetí rozhodnutí o správním vyhoštění.

Nejvyšší správní soud uvádí, že argumentaci stěžovatele považuje za zcela účelovou a souhlasí s posouzením věci městským soudem.

Ze spisu bylo zjištěno, že stěžovatel rozumí česky slovem i písmem a v tomto jazyku komunikoval také se správními orgány v průběhu řízení. Po převzetí rozhodnutí stěžovatel na toto rozhodnutí sám napsal, že se nebude odvolávat, a své prohlášení podepsal. Nejednalo se tak o předtištěný text, který by stěžovatel toliko podepsal, ale o jeho výslovné a podepsané prohlášení. Na základě uvedeného pak bylo se stěžovatelem sepsáno prohlášení o vzdání se odvolání ve formě požadované zákonem, v němž byl stěžovatel poučen, že rozhodnutí o správním vyhoštění se stane pravomocným a vykonatelným. Nejvyšší správní soud uznává, že jednaní se správními orgány, ještě za situace omezení na osobní svobodě a navíc v řízení o správním vyhoštění, je velice stresující, ze spisu nicméně neplyne, že by byl stěžovatel jakkoli nucen správními orgány učinit předmětné prohlášení. Ze spisu naopak plyne, že stěžovatel sám uvádí, že chce, aby byla jeho situace vyřešena, a že bude nadále spolupracovat s Policií. Uvedl, také, že vypovídal po pravdě a nic nezamlčel (viz protokol o vyjádření účastníka řízení). Nejvyšší správní soud tak nemá důvod pochybovat o tom, že stěžovatel česky rozuměl, a ani o tom, že se vzdal práva na odvolání zcela svobodně a dobrovolně.

Podle § 81 odst. 1 správního řádu může *[ú]častník (...) proti rozhodnutí podat odvolání, pokud zákon nestanoví jinak.* Dle § 81 odst. 2 správního řádu *[p]rávo podat odvolání nepřísluší účastníkovi, který se po oznámení rozhodnutí tohoto práva písemně nebo ústně do protokolu vzdal.* S ohledem na zákonnou dikci tak žalovaná postupovala správně, zamítla-li stěžovatelovo odvolání podle § 92 odst. 1 správního řádu jako nepřípustné.

Kasační stížnost tedy Nejvyšší správní soud zamítl, neboť ji v žádném z kasačních bodů neshledal důvodnou (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. září 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu